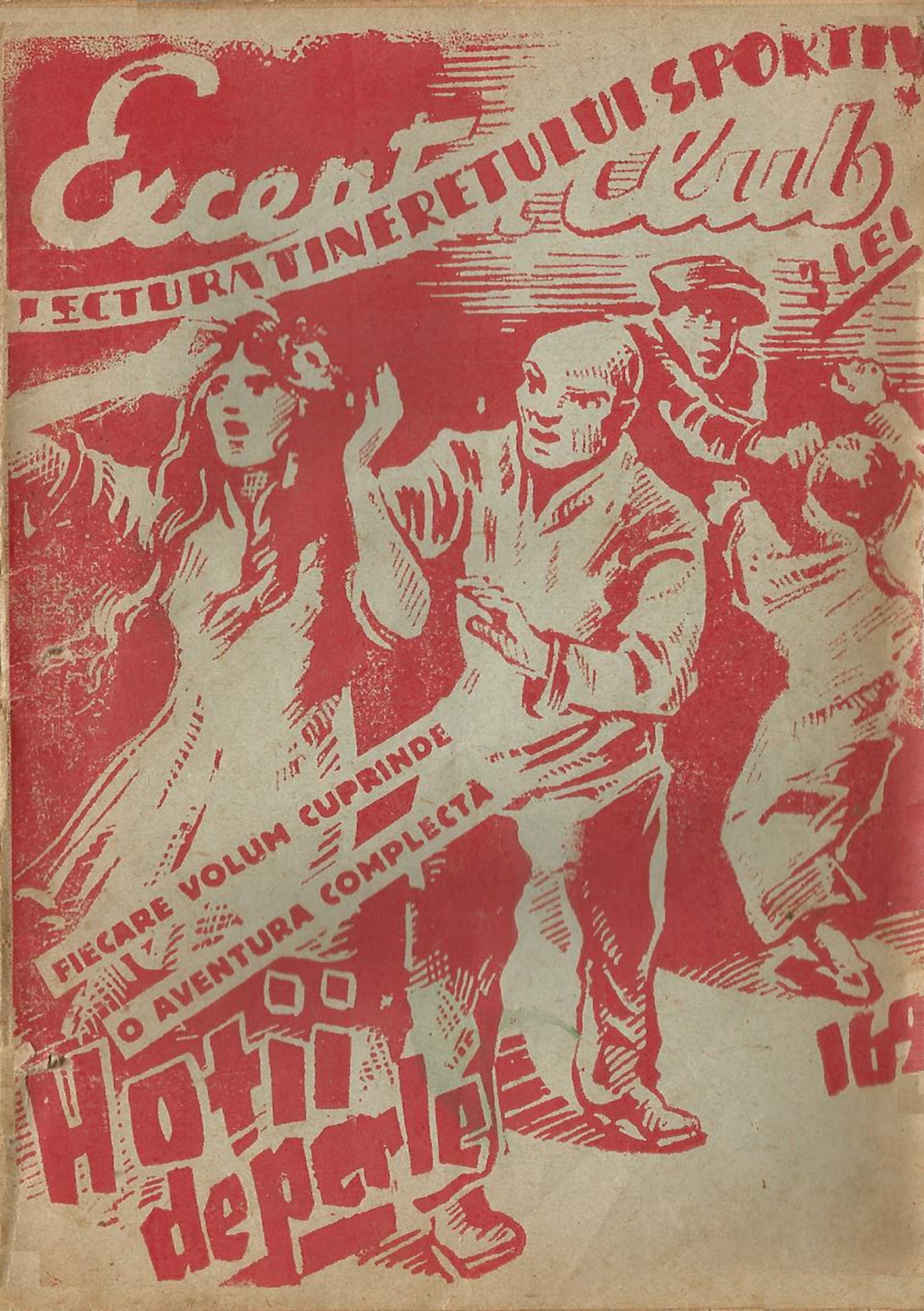
Club
LECTURA TINERETULUI SPORTIV
LEI
FIECARE VOLUM CUPRINDE
O AVENTURA COMPLECTĂ
Hoţii de perle

HOTII DE PERLE

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 169

CUPRINS

Prefaţă...3
I. O vizită pe bord...5
II. Pescuitorii de perle..8
III. Menajeria lui Perkins..13
IV. În colonia chineză..15

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de această, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membrii clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmâna o altă scrisoare conţinând cea de a doua misiune.

....

S-au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de 169-a:

«Percy Stuart se va duce pe insula Boby, pentru a

clarifica o serie de misterioase furturi de perle ce s-au comis acolo«.

«Excentric Club«.

I. O vizită pe bord

— Sao-San! Sao-Şan! Ei drace, dar unde s-o fi dus? se întrebă cu voce tare căpitanul unui mic vas pentru pescuitul perlelor.

Căpitanul era bătrânul Howe, caro se ocupa de mulţi ani cu pescuitul perlelor.

El se aplecă din nou peste balustrada punţii vaporului şi strigă:

— Sao-San!

Dar un scafandru japonez, care vroia tocmai să-şi dea drumul în apă, răspunse căpitanului:

— Master! Strigaţi degeaba! Sao-San a plecat de astă-noapte la ţărm şi nu s-a întors. Mi-e teamă că Sao-San nu e decât un hoţ foarte rafinat.

Spunând acesta, scafandrul dispăru în apă, unde-l aştepta munca atât de grea a pescuitului scoicilor cu perle.

Căpitanul Howe îşi încleşta pumnii şi-i ridică ameninţător spre ţărmul insulei Booby. Acolo se afla o micuţă colonie, alcătuită din mai multe case, acoperite cu tablă.

După câteva minute, Howe dădu ordin să i se pregătească o barcă, deoarece vroia să se ducă pe insulă. Era sigur că Sao-San îi furase o perlă preţioasă şi că se dusese anume pe insulă pentru a o vinde.,

Dar, în momentul următor, căpitanul îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi spre largul mării. La o oarecare depărtare, se putea observa o barcă cu motor, care se

apropia de vasul de pescuit perle.

Când barca ajunse în apropierea vasului, Howe recunoscu în ea pe Harry Gardner, tovarăşul său de afaceri. Era însoţit de un necunoscut, îmbrăcat într-un costum alb, foarte elegant.

Howe mormăi încet: «Vino Gardner! Trebuie să se fi întâmplat ceva. Nu cumva i-o fi dispărut şi de pe vasul lui vreun chinez cu o Perlă scumpă?«

Barca cu motor se opri lângă vas. Un marinar dădu drumul unei scări de frânghie, pe care se urcară fără cei doi din barcă.

— Bună ziua, Howe! spuse Gardner. Te văd cam amărât.

— Ce să fac! Unul din scafandrii mei mi-a dispărut de pe bord. Probabil că a găsit o perlă foarte preţioasă şi a fugit cu ea.

Gardner izbucni în hohote de râs.

— Să sperăm că va fi ultimul caz! răspunse el. Dispunem acum de un mijloc foarte eficace, pentru a împiedica furturile de perle de pe insula Boby. Să-ţi recomand pe oaspele nostru, dragă prietene! E mister Percy Stuart, din New-York. Cunoşti doar, din ziare, pe eroul clubului Excentric!

— Ei drace! exclamă Howe.

Apoi începu să zâmbească şi el. Strânse puternic mâna lui Percy, spunându-i:

— Fii binevenit pe vasul meu, mister Stuart! Am auzit vorbindu-se foarte mult despre d-ta. Ştiu că eşti un om foarte curajos. Hei, Dango, adu repede o masă, câteva scaune şi o sticlă de vin!

După câteva minute, toţi trei erau instalaţi pe scaune comode, în fata unei mese, plină cu bunătăţi. Gardner deschise discuţia.

— Ştii foarte bine, dragă Howe, cât de multe neplăceri am avut în ultimul timp, din cauza scafandrilor noştri, care ne fură sistematic perlele. Îţi mai aduci aminte că,

acum câteva săptămâni, când am primit vizita unui ziarist american, care-şi propusese să scrie mai multe reportaje asupra pescuitorilor de perle, noi i-am povestit ce greutăţi avem de înfruntat, mai ales în privinţa scafandrilor hoţi. Ei bine, ziaristul acesta şi-a publicat articolele în mai multe ziare, iar prin aceasta ne-a făcut şi nouă un mare serviciu.

Căpitanul îşi încruntă fruntea.

— Cum asta? întrebă el.

Răspunsul îi fu dat de Percy Stuart, care-şi scoase din buzunarul hainei o scrisoare, înmânând-o apoi lui Howe, cu un zâmbet amical.

— Poate că vei înţelege mai bine mister Howe, citind aceste rânduri. E vorba de noua mea însărcinare.

Căpitanul scoase scrisoarea din plic şi o citi:

> «Percy Stuart e însărcinat să plece imediat pe insula Booby, pentru a clarifica furturile de perle, care s-au comis în ultimul timp acolo.
>
> Excentric-Club«.

Bătrânul căpitan nu-şi putu ascunde bucuria.

— E foarte interesant, într-adevăr, că membrii clubului Excentric s-au gândit să vină în ajutorul compatrioţilor lor. Dar, nu cred că, de astă dată, îţi vei putea îndeplini misiunea atât de uşor, mister Stuart.

— Şi de ce nu?

— Fiindcă furturile acestea de perle sunt învăluite în cel mai profund mister. Pe de alta parte, d-ta nici nu cunoşti măcar personalul cu care lucrăm noi.

Percy îi răspunse zâmbind:

— Cred că lucrurile nu sunt chiar atât de complicate! Dar, mai întâi, te rog să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat. Mă interesează orice amănunt!

II. Pescuitorii de perle

Căpitanul Howe sorbi din păharul cu vin, iar apoi începu:

— Eu şi cu Harry Gardner am obţinut concesiunea pescuitului de perle în apropierea ţărmurilor insulei Booby. Am învestit în această întreprindere o întreagă avere, achiziţionând două vase de pescuit, precum şi toate uneltele necesare. Scafandrii angajaţi se adăpostesc pe aceste vase. E cunoscut de altfel faptul, că locurile acestea sunt foarte bogate în scoici. Şi, într-adevăr, la început am avut rezultate foarte bune. Scafandrii noştri sau dovedit harnici şi devotaţi, aducându-ne la suprafaţă scoici care conţineau perle foarte frumoase.

Gardner întrerupse pe asociatul său:

— Noi am tot sperat însă că, în cele din urmă, vom da lovitura cea mare, pe care de altfel o urmăreşte orice pescuitor de perle. Şi anume, că vom găsi o perlă mare şi frumoasă, din a cărei vânzare să acoperim o bună parte din cheltuielile noastre.

— Hm! continuă Howe. Sunt convins că prilejul acesta ni s-a oferit în mai multe rânduri, dar am fost înşelaţi. Prima dovadă am avut-o în dispariţia unuia din scafandrii de pe vasul lui Gardner.

— Era un tânăr chinez, cel mai bun scafandru pe care-l aveam! interveni din nou Gardner.

Howe arătă în direcţia ţărmului insulei, unde se puteau

zări acoperişurile de tablă ale caselor.

— Scafandrul acesta s-a dus pe ţărm, unde a rămas toată noaptea. Abia în seara celei de a două zile s-a întors pe vas, pretextând că s-a îmbătat la cârciumă.

— Şi d-ta ai bănuit că scafandrul acesta ţi-a furat o perlă preţioasă? întrebă Percy Stuart.

Gardner dădu din cap.

— Ce puteam să cred decât acesta? Dar îmi lipseau dovezile. Cum e un bun scafandru, l-am angajat din nou. Peste puţin timp, cazul s-a repetat. De astă-dată, a dispărut un alt scafandru. Acesta s-a întors după 12 ore, cu aceiaşi scuză. A invocat motivul că s-a îmbătat într-un local unde dansează frumoasele fete indigene. Dar mi-am dat seama că chinezii aceştia sunt solidari între ei pentru ca să ne inducă în eroare. Am şi scafandrii japonezi, care mi-au spus deschis, că cel de al doilea chinez s-a dus pe ţărm pentru a vinde o perlă. Cum însă chinezii sunt cei mai buni pescuitori de perle l-am reprimit şi pe acesta în serviciu.

Howe luă din nou cuvântul:

— Peste puţin timp, un alt chinez a plecat pe insulă. De astă-dată, întreg personalul nostru spunea că e vorba de un furt. De aceia, am convocat o judecată ad-hoc. Tocmai trecea vasul guvernamental, care controlează insula. Fiind prieten cu comandantul acestui vas, l-am rugat să prezideze judecata. Dezbaterile au avut loc pe bordul vasului guvernamental. Ca martori, au fost citaţi mai mulţi chinezi din colonia de pe insulă. Noi i-am acuzai dar ei au pretins că sunt nevinovaţi.

— Şi cum s-a terminat judecata?

— Aşa după cum era de prevăzut! Nu s-a ajuns la nici un rezultat. N-am putut dovedi nimic precis împotriva scafandrilor şi ne-am făcut de râs. Mister Foggy, comandantul vasului guvernamental era cu atât mai indignat împotriva chinezilor, cu cât aceştia invocaseră un argument plauzibil.

— Care anume?

— Că absolut niciun străin n-a sosit pe insulă şi că nimeni absolut n-a părăsit-o, pe timpul cât au fost comise aceste furturi. Chinezii au susţinut că nu pot avea niciun folos din perlele furate, din moment ce nu le pot vinde mai departe. Şi, într-adevăr, justificarea aceasta corespunde realităţii. Totuşi sunt convins că bandiţii aceştia galbeni ne fură sistematic!

— În ultimul timp, vasăzică, n-a venit niciun străin pe insulă? întrebă Percy.

— Nu, numai vasul guvernamental vine din când în când, aducând poşta şi proviziile necesare.

— Şi? întrebă Percy, accentuând acest cuvânt!

Howe se uită mirat la el.

— Crezi poate că oamenii de pe vasul guvernamental s-ar preta să lucreze mână în mână cu ticăloşii de chinezi? Nu, lucrul acesta e exclus! Căpitanul Foggy e un vechi prieten al meu. Nu mă pot îndoi de sinceritatea lui. De asemenea şi ajutorul său, mister Perkins, e un om de o cinste exemplară. Singura sa pasiune e dresarea animalelor. Are pe bordul vasului o întreagă menajerie. În ceea ce priveşte echipajul, sunt sigur că niciunul din marinari n-ar fi capabil să facă afaceri necurate cu chinezii noştri. De altfel, mister Stuart, vei avea ocazia să cunoşti întregul echipaj al vasului guvernamental, căci vine chiar astăzi. Stai! Aud o sirenă. Da, e semnalul vasului guvernamental.

— Vasul ancorează în golful insulei, deoarece aici apa este prea mică, spuse Howe. Sunt sigur, mister Stuart, că şi de astă-dată, căpitanul ne va invita să luăm masa cu el. Mă butur că vom avea iarăşi ocazia să beau o sticlă de vin bun, răcit la gheaţă!

După puţin timp, porni o barcă de lângă vaporul guvernamental, apropiindu-se de vasul lui Howe. După ce ajunse, un ofiţer de marină se urcă ne bord.

În acelaşi moment, un stol de porumbei se ridică în aer, de pe acoperişul unei case de pe ţărm. Câteva minute,

porumbeii zburară pe deasupra orăşelului. Apoi, se lăsară pe acoperişul de unde-şi luaseră zborul.

Percy Stuart arătă în direcţia ţărmului:

— Ai cui sunt porumbeii, pe care i-am văzut adineauri? întrebă el.

Howe răspunse indiferent:

— Sunt porumbeii lui Fu-San, proprietarul unei cârciumi. El creşte o mulţime de porumbei, aşa de plăcere!

— Dar cine e acest Fu-San, mă rog?

— Un chinez! Are o cârciumă şi e, în acelaşi timp, un fel de bancher al chinezilor. Ei fac tot felul de afaceri cu el. Banii şi-i depun la banca lui. În afară de aceasta, Fu-San are şi un fel de cazino, cu locuri de noroc.

Marinarul de pe vasul guvernamental se apropie de masa la care se aflau cei trei. Era un om mai în vârstă şi făcea o impresie foarte bună. El se adresă râzând căpitanului Howe:

— Bună ziua, căpitane! Buna zâna. Mister Gardner! Vă transmit salutul căpitanului Foggy, precum şi invitaţia de a lua masa cu noi! Totodată, vi-l duc şi pe Sao-San, pe care l-am găsit pe insulă.

Sao-San, care se refugiase într-un colţ al bordului, se apropie şi el de masă

— Du-te la lucru, ticălosule şi nu încerca să minţi! se răsti la el căpitanul Howe.

— Bănuiţi din nou că s-a comis un furt de perle? întrebă ofiţerul de pe vasul guvernamental.

— Da! Sunt singur că ticăloşii ne fură în mod sistematic. Sper însă că, de acum, lucrurile se vor schimba. Ne-a venit în ajutor un om foarte curajos, care e hotărât să demaşte hoţii aceştia galbeni. Dragă Perkins, dă-mi voie să-ţi prezint pe renumitul Percy Stuart, care a venit aici din ordinul clubului Excentric!

Perkins întinse mâna lui Percy.

— Ei drace, mister Percy Stuart în persoană? Mă bucur că te cunosc şi ţin să-ţi spun că dacă vei reuşi să prinzi pe

hoţi, mister Howe e în stare să-ţi ridice un monument în mijlocul insulei!

— Cuvintele d-tale mă măgulesc, mister Perkins! Spune-mi însă dacă nu se va supăra căpitanul d-tale, în cazul că voi lua şi eu parte la masa dvs.?

— Din contra! Se va bucura foarte, mult. Vei primi locul de cinste la masa noastră.

— Atunci să pornim, căci a început să-mi fie foame. De altfel, mister Perkins, sunt curios să-ţi văd şi menajerie!

Perkins zâmbi.

— Aha, văd că bătrânul Howe ţi-a povestit de animalele mele! Te asigur că vei rămâne surprins de menajeria mea.

— Hm. Se poate! Sper chiar să găsesc ceea ce caut!

III. Menajeria lui Perkins

Căpitanul Foggy, un bătrân navigator american, îşi ridică păharul şi spuse solemn:

— Mister Stuart! Echipajul vasului meu se simte deosebit de onorat de vizita d-tale! Ridic deci paharul în sănătatea d-tale!

După masă, Perkins conduse pe Percy Stuart în încăperile de jos ale vaporului, unde se afla menajeria sa. Animalele erau instalate în cuşti speciale. Perkins, care mergea înainte, explică lui Percy:

— Aceasta e o maimuţă, care este aşa de bine dresată, încât poate servi la masă, ca un lacheu. Acesta e un papagal, care poate să înjure în şapte limbi.

— Dar ce ai aici, după acest paravan, mister Perkins?

— Ah, aici? Am un soim american. L-am dresat să se urce glonţ în aer şi să vâneze păsările, aşa după cum făceau strămoşii noştri, când porneau la vânătoare. Din păcate însă, şoimul meu nu are posibilitatea să-şi dezvolte talentul, căci stă şi leneveşte toată ziua în cuşcă.

Percy reflectă puţin.

— Lasă că-i dau eu de lucru, mister Perkins! N-ai vrea să mi-l împrumuţi pentru câteva zile?

— Mă rog! Îţi împrumut cu plăcere orice animal din menajeria mea.

— Foarte mulţumesc, dar deocamdată am nevoie numai de şoimul acesta. Fii aşa de bun şi trimite-mi-l pe bordul vasului lui mister Howe.

— S-a făcut!

Apoi, Percy şi Perkins se întoarseră pe Bord.

— Ei, mister Stuart, ai văzut pe copiii lui Perkins? întrebă Howe.

— Cred că mister Stuart e foarte mulţumit de menajeria mea, spuse Perkins. De altfel, am să împrumut şoimul meu, pentru ca să vâneze păsări?

— Cred că ai venit aici să vânezi hoţii de perle, iar nu pasări? întrebă, în glumă, Howe.

Percy zâmbi.

— Şi una şi alta! răspunse el. Fapt e, că pentru a demasca pe chinezi, va trebui să întreprind o adevărată vânătoare.

Foggy dădu din cap.

— Da, ai dreptate! Sunt însă nemângâiat că Perkins a avut prilejul să-ţi facă un serviciu, în timp ce eu n-am putut să-ţi fiu de niciun folos!

— Vroiam tocmai să te rog ceva, mister Foggy!

— Şi anume?

— Să ne pui la dispoziţie o barcă, care să ne ducă la ţărm. Aş vrea să vizitez orăşelul!

— Cu plăcere! Vă însoţim şi noi.

Toţi cinci se urcară într-o barcă cu motor, îndreptându-se spre ţărmul insulei Booby.

IV. În colonia chineză

Colonia chineză se compunea din mai multe case, cu acoperişuri de tablă.

Cei cinci inşi se îndreptară spre veranda unei clădiri mai mari din mijlocul coloniei. Prin uşa deschisă a clădirii, se auzea o muzică orientală. De asemenea, se auzeau voci de femei şi de bărbaţi.

Oaspeţii fură întâmpinat! de un chinez, care se înclină adânc în fata lor.

Foggy răspunse salutului chinezului.

— Bună seara, Fu-San! Văd că e mare veselie în casa ta.

— O mică serbare, domnule căpitan! Îmi faceţi cinstea să luaţi parte cu toţii la serbarea noastră?

— Cu plăcere! Dar ce anume eveniment important sărbătoriţi astăzi? Ai făcut vreo afacere bună?

— Da, cam aşa ceva!

Spunând aceasta, chinezul aruncă o privire ironică căpitanului Howe. Acesta îşi încleştă pumnii vrând să se arunce asupra chinezului.

Dar Percy Stuart îl apucă de braţ şi-i şopti:

— Linişteşte-te, dragă Howe! Vom demasca noi pe acest ticălos. Nu te grăbi!

De cum intrară înăuntru, fură alarmaţi de strigătele unei femei, care veneau dintr-o cameră de alături. Percy deschise repede uşa dintre cele două camere. Trecând dincolo, văzu o masă de ruletă şi alte mese de joc. În jurul acestora, se aflau o mulţime de chinezi. Într-un colţ al sălii, pe o estradă, era o orchestră, alcătuită din muzicanţi

chinezi, care cântau din instrumentele lor exotice.

Privirile jucătorilor se îndreptară spre mijlocul sălii, unde erau adunaţi mai mulţi bărbaţi. Unui din ei lovise pe o tânără indigenă cu pumnii în fată. Ea ţipă de durere şi striga după ajutor.

Percy Stuart se năpusti asupra agresorului şi, dintr-o singură lovitură de pumn, îl întinse la pământ. Apoi, el se apropie de tânăra indigenă, a cărei faţă era plină de sânge. Ea vru să-şi întindă mâinile, spre a mulţumi celui ce o salvase. Cu acest prilej, lăsă să-i cadă din mâna, pe care o ţinuse până atunci încleştată, câteva monede de argint. Acestea se rostogoliră pe jos. Câţiva chinezi se înghesuiră să ridice monedele, dispărând apoi din cameră.

Percy apostrofă pe proprietarul tripoului:

— Ce se întâmplă aici? Cum de poţi admite, ca o tânără fată să fie maltratată de ticăloşii aceştia?

Fu-San se înclină servil în fata lui Percy. Dac ochii chinezului străluceau de furie.

— Incidentul s-a întâmplat în absenta mea! Eu n-aş fi permis ca Sali să fie bătută. Du-te în camera ta, Sali! Ţin însă să vă spun că fata aceasta e a hoaţă! Aţi văzut doar că i-au căzut banii din mână!

Tânăra indigenă se aruncă însă la picioarele lui Percy şi-i spuse plângând:

— Nu, nu sunt o hoaţă! Japonezul Tako mi-a dăruit o monedă, cu care am jucat la ruletă şi am câştigat mai multe monede. Ceilalţi însă s-au năpustit asupra mea, pentru a-mi lua banii.

Percy Stuart îşi scoase portofelul şi dădu fetei mai multe monede de argint. Apoi, împreună cu însoţitorii săi, părăsi localul.

Pe drum, Howe spuse:

— Sunt convins că şi acest Fu-San e amestecat în furtul perlelor. De altfel, el e cel mai bogat locuitor al insulei. Scafandrii mei nu se puteau adresa decât lui, ca să-i

vândă perlele furate.

Dar Perkins obiectă.

— Se pune însă întrebarea, cui vinde Fu-San — mai departe — perlele furate? Ar trebui ca, pe timpul nopţii, să parcurgă înot câteva sute de mile, până la insula Thursday, pentru a le vinde acolo, deoarece, după cât ştiu eu, nimeni n-a părăsit insula, pe timpul zilei, în ultimele luni.

Percy Stuart zâmbi.

— Greşeşti, dragă Perkins!

— Cum aşa?

— Explicaţii mai amănunţite ţi le voi da pe bordul vasului.

Ei se îndreptară spre malul insulei, unde-i aştepta barca. În momentul în care se urcară în barcă, o femeie se desprinse din întuneric şi, sărind şi ea în barcă, se aruncă la picioarele lut Percy. Era Sali, tânăra dansatoare indigenă.

— Luaţi-mă pe vasul dvs., domnilor! Nu pot să mai rămân la Fu-San, căci mă va omorî în bătaie. Dacă mă luaţi cu dvs., vă voi spune unde se află perlele, care v-au fost furate de scafandrii chinezi.

Toţi tresăriră surprinşi.

Tânăra fată continuă:

— Scafandrii voştri aduc perlele stăpânului meu Fu-San. El le dă bani şi băutură, sfătuindu-i apoi să vă spună că au fost pe insulă şi că s-au îmbătat. Până ieri, Fu-San cumpărase trei perle mari şi frumoase. Cea de a patra perlă a adus-o Sao-San. Era mare ca o nucă şi rotundă ca un ou. Lucea ca luna şi stelele!

Howe sări în picioare şi-şi ridică pumnii ameninţător. Izbucnirea aceasta sperie foarte mult pe Sali, care încleştă picioarele lui Percy Stuart

— Nu te teme, Sali! Maşterul acesta e înfuriat pe Fu-San. Spune-mi: unde a ascuns stăpânul tău perlele?

— Asta nu o ştiu!

— Păi atunci suntem ta aceiaşi situaţie ca şi la început!

interveni Howe. Să mergem pe bordul vasului, ca să ne sfătuim ce trebuie de făcut!

După un sfert de oră, barca se apropie de vaporul guvernamental. Aici, Percy se adresă căpitanului Foggy:

— Te rog să ai grijă de biata fată!

— Bine! O iau pe vaporul meu. Apoi, o vom preda misiunii chineze din portul nostru.

Foggy şi Perkins îşi luară rămas bun, urcându-se apoi pe bord, împreună cu tânăra fată, iar ceilalţi îşi continuară drumul, până la vasul lui Howe.

....

În zorii zilei, imediat după răsăritul soarelui, Percy ieşi pe bordul vasului. El ţinea pe umăr şoimul dresat, pe care i-l trimisese Perkins.

Pasărea nu se mişcă de pe umărul lui Percy, cât timp acesta îşi luă gustarea de dimineaţă.

Căpitanul Howe, venind şi el pe bord, se aşeză la masa lui Percy.

— Dar ce vrei să faci cu şoimul acesta, mister Stuart? Şi de ce te tot uiţi spre cer?

Aştept porumbeii lui Fu-San.

— Aha, înţeleg! Vrei ca şoimul d-tale să vâneze porumbeii chinezului? Fu-San nu se va mâhni prea mult, căci are destui porumbei.

— Greşeşti, dragul meu! El va fi chiar foarte supărat, căci va rămâne fără cei mai buni porumbei!

— Cum aş mai vrea să demasc pe acest ticălos! M-am hotărât să anunţ poliţia.

— N-ai nevoie de intervenţia poliţiei! Te asigur că, astăzi chiar, vom demasca pe Fu-San!

— Sunt curios! Ah, uite că porumbeii lui Fu-San se ridică în aer.

— Sunt curios! Ah, uite că porumbeii lui sunt în aer. Când ei ajunseră, în zbor, deasupra vasului, Percy dădu drumul şoimului, care se ridică ca o săgeată în aer.

Pasărea de pradă atacă unul din porumbei, înapoindu-

se apoi cu el pe bordul vasului.

Percy scoase porumbelul din ghearele şoimului dresat. Howe se apropie şi el, examinând porumbelul.

— Dar ce-i cu pergamentul acesta legat cu un fir de mătase de piciorul porumbelului?

Percy zâmbi.

— Cum, n-ai mai auzit vorbindu-se despre porumbei curieri, mister Howe? Te rog să citeşti d-ta bileţelul acesta, căci eu nu am timp! Trebuie să mai prind un porumbel.

Pe cer, mai rămăsese un singur porumbel, care zbura acum în linie dreaptă. Percy dădu din nou drumul şoimului, care se îndreptă iarăşi ca o săgeată spre porumbel. După alte câteva minute, şoimul aduse în ghearele sale şi pe cel de al doilea porumbel.

Percy îl dădu în mână căpitanului, spunându-i:

— Iată, încă o mică scrisoare! După cum vezi, porumbeii aceştia fac legătura cu insulele din apropiere.

— Priveşte, mister Stuart, cuprinsul celui de al doilea bilet! Să-i ia dracul de chinezii aceştia ticăloşi! Citeşte!

— Nu am timp acum! Studiază d-ta ambele bilete.

Spunând aceasta, Percy dădu din nou drumul şoimului, deoarece apăruse pe cer un al treilea porumbel. Şi acesta fu prins în gheare de şoim, care-l aduse pe bord.

Percy Stuart scoase un strigăt de triumf. De astădată, de unul din picioarele porumbelului nu mai atârna scrisoare, ci un mic săculeţ de mătase.

Când Percy deschise săculeţul, găsi înăuntru perla mare şi frumoasă, pe care i-o descrisese Sali. Avea mărimea unei nuci şi strălucea splendid.

Howe îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Dumnezeule! exclamă el. N-am văzut în viata mea o perlă atât de superbă!

Percy Stuart zâmbi.

— Lucrul acesta îl vor spune şi ceilalţi. Uite că vine barca lui Gardner, în care se mai află şi căpitanul Foggy, precum şi Perkins!

Când cei trei inşi se urcară pe bord, Gardner se adresă lui Percy:

— Am văzut şi noi cum şoimul s-a ridicat în aer şi cum a vânat porumbeii. Perkins ne-a spus că lucrul acesta trebuie să aibă o oarecare importanţă, aşa că ne-am hotărât să venim aici.

Howe răspunse:

— Da, Perkins a avut dreptate! Iată cum se prezintă chestiunea! În timp ce noi toţi credeam că ticălosul de Fu-San este complet izolat pe această insulă, el trafica cu complicii săi de pe insula Thursday un intens comerţ de perle, folosindu-se de aceşti porumbei curieri.

Nou-veniţii se uitară nedumeriţi la Howe. Dar acesta continuă:

— Iată prima scrisoare, pe care am găsit-o legată de piciorul primului porumbel curier:

> »Către comerciantul Ah-King.
>
> Te salut dragă prietene şi-ţi comunic că am primit scrisoarea d-tale. Porumbeii mei curieri sunt foarte bine dresaţi. Cred că ai primit cele trei perle preţioase, pe care le-am cumpărat de la scafandrii angajaţi de cei doi americani, Gardner şi Howe. Cu alt porumbel curier, îţi voi trimite un transport important.
>
> Fu-San«.

Căpitanul Foggy luă cea de a doua scrisoare şi o citi cu voce tare:

> «Către comerciantul de perle Ah-King.
>
> Scafandrul Sao-San, din serviciul idiotului de Howe, a pescuit o perlă foarte preţioasă.
>
> Ţi-o trimit cu cel de al treilea porumbel curier.
>
> Fu-San«.

Acum, interveni şi Percy:

— Aceasta e perla, care a fost trimisă într-un săculeţ de mătase, legat de piciorul celui de al treilea porumbel curier.

Spunând aceste cuvinte, Percy puse pe masă frumoasa perlă. Toţi rămaseră cu privirile aţintite de preţioasa perlă. Apoi, revenindu-şi puţin din uimirea lor, felicitară pe căpitanul Howe, pentru norocul pe care l-a avut.

În chiar după amiaza acelei zile, Fu-San şi complică săi fură arestaţi şi transportaţi pe insula Thursday, unde mai târziu avu loc judecarea procesului.

După arestarea comerciantului chinez Ah-King, Gardner şi Howe intrară şi în posesia celorlalte trei perle furate.

Percy Stuart comunică telegrafic clubului Excentric, că şi-a îndeplinit misiunea. Curând, el primi:

Cea de 170-a însărcinare.

»Percy Stuart e însărcinat să descopere locul unde se află emigrantul James Spencer, care a plecat de 12 ani spre mările sudice, fără ca de atunci să se mai ştie ceva despre el.

Dacă James Spencer a murit, Percy va trebui să clarifice împrejurările în care şi-a găsit moartea«.

»Excentric-Club«.

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicațiune periodică. **Apare Sâmbătă.**

Titlul primelor 170 de volume:

93. Fortul Stephenson.
94. Fantoma Galbenă.
95. Furtul „Helenei"
96. Corabia morții
97. Castelul indian
98. Tăietorii de lemne din Rio [illegible]
99. Prințesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Birkwood?
102. Prizonierul eschimoșilor.
103. Tabloul lui Tintoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Secerea de aur.
106. Lacul înghețat.
107. Copilul [illegible]
108. Minunea.
109. Țara lui Robinson
110. Regina din Takurava
111. Pușcăriașul din Noua-Caledonie.
112. În jungla australiană.
113. Sydney la Melbourne [illegible] biciclete.
114. Războiul iepurilor.
115. Insula Fericiților.
116. [illegible]
117. În Kalia.
118. Sabia lui Napoleon.
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului.
121. Secretul Catacombelor.
122. În țara Skipetarilor.
123. Studentul din Oxford.
124. Cerșetorul orb.
125. Demascarea vânzătorului de fete.
126. Dragoste de țigan.
127. Crima din grotă.
128. Un faliment de 10 milioane.
129. Conductorul trenului Orient-Expres.
130. Misterele Fortăreței.
131. Secretul Mumiei.
132. Secretul Stat[illegible].
133. Sub steazile New-York[illegible].
134. Schim[illegible] fatal.
135. Serul.
136. Misterul Moartei.
137. Călugării din Lincoln.
138. Crima în Film.
139. Moartea lui Vanderstyft.
140. Crima din ziua Independenței.
141. Dispariția doctorului Jekyll.
142. Perlele.
143. Falsificatorii [illegible].
144. Casa Groazei.
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul tavernei de Opium.
147. Mesagiul din Marte, partea I-a.
148. Mesagiul din Marte, partea II-a.
149. Omul cu ochi [illegible]
150. O escrocherie [illegible]
151. Enigma Vilei [illegible].
152. Bancnota No. [illegible].
153. Clubul [illegible].
154. Moartea indiană.
155. Rolul dublu.
156. Loja misterioasă.
157. Mortul din Automobil.
158. Safirul Milionarei.
159. Un pariu pe viață și pe moarte.
160. Tabacheră de aur.
161. Otrava Uitării.
162. Lumini Albastre.
163. Consuela.
164. Împușcături prin [illegible]
165. Un hoț modest.
166. Descoperirea [illegible]
167. [illegible]pierdut.
168. Dispărut în Siberia.
169. Hoții de perle
170. Moștenitorul de Mi[illegible]

Noui volume în pregătire!

Editura „Excentric Club", Cernăuți, [illegible]
Aprobat de serv. cenz. al Pref. Jud. Cernăuți [illegible] 1934.